

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος ένεννάντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο η ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΑΜΝΟΣ την έβδομάδα
κι' έναν έγω ήμιονάδα
Συρόρομητας δά λέγεται
και 'στών' Αθηνών την πόλιν
και εις την 'Ελλάδα όλην
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο

— μόνον μία φορά θά βγαίνω,
— κι' όποτε μου καταβείναι.
— 'μια' λαπά δέν έχωμ,
— και εις την άλλοδακτην,
— λίγας νάξια κι' ένκοστίω,
— **όκτώ φράγματα είναι μόνο.**

γιά τά είναι όμοια μέρη
Κι' ένα φύλλο άν κρατήσ
κι' όσομα τον παρά δέν δίδει
Γράμματα και συνδρομαι
Γιά τή σάρα και τή μάρα

— **όκτα φράγματα και 'στό χίρι.**
— Έγινες συνδρομητικες,
— θά τον πάμ μαύρο είδι.
— άπ' εϊθέλας πρίς έμά.
— κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Τού μηνός 'Οκτωβρίου δεκάτη,
'ότους Ρωμούνοους γερνοουμε τήν πλάτην.

Δρό και τετρακόσα,
μάς έλάτθ' η γλώσσα.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Τής κόψαμε...

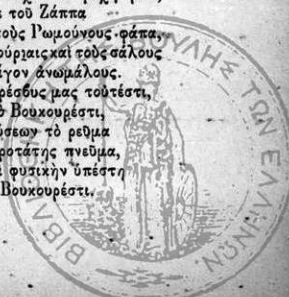
Π. Τής κόψαμε...

Φ. Αστρέμου οι Ρωμούνοιοι.

Π. Τος 'μπήκαμε, βρε Φασουλή, καλά μέσ' στό ρουθοδι.

Φ. 'Ας έγω δόξαν ό Θεός, που τέλος πάντων τώρα
έίκοφε τάς σχέσεις της κι' ή τών 'Ελλήνων χώρα,
ές έγω δόξαν ό Θεός μεγάλην και πολλήν
που κι' ό Μεγαλειότατος θά πη μέσ' στην Βουλήν
ιτάτος των άλλων σοβαρών πολιτικών συμβάντων
πώ, ένας τόπος εις τήν γήν υπάρχει τέλος πάντων,
μέ τον όποτον ή κλεινή κι' ειρηνική. 'Ελλάς
εις σχέσεις δέν εύρίσκειται καθόλου όμαλάς.
'Εμένα δε, βρε Περικλή, που είμαι πατριώτης,
μ' έπιεξες των αγέσεων ή τήση όμαλότης,

και δέν θ' αλλάξω, έλεγα, ή καθεστώςα θείας
και δέν θά κόψωμε κι' έμεις καμμιά φορά τάς σχέσεις ;
'Ο δε Θεός έπήκουσε τήν ταπεινήν εύχήν μου
και βάλασμον εστάλαξε 'στην πάγουσαν ψυχήν μου,
κι' ή σοβαρά υπόθεσις εφύτρωσε του Ζάππα
κι' ό σιρ Τρικούπης έδωσε εις τους Ρωμούνοους φάπα,
κι' άπάνω εις τών Αργυρών της φούριας και τοδ' σάλους
είδα κι' έγω τάς σχέσεις μας όλιγον άνωμάλους.
'Ο δε Παπαρρηγόπουλος, ό Πρέσβυς μας τοτέστι,
που έστρεξε ώς σήμερα καλά 'στό Βουκουρέστι,
γιατι δέν τον παρέσυρε των παύσεων τό ρεθμα
κι' οικονομίας, Περικλή, αυστηροτάτης πνευμα,
παθισιν κι' αυτός άνέλπιστον και φυσικήν ύπείστη
κι' αυτοδικαίως γύρισε από τό Βουκουρέστι.

Π. Ὅριστε... μύτη σήκωσαν κι ὀνόστοι Ρωμάνοι, ποὺ ἔγουν μὰ Βασίλισσα, ποὺ τὴν λογία κάνει, τὴν Κάριεν Σίλβα δηλαδῆ, ἐκεῖνη τὴν ξευξέκα, ποὺ συγγραφεὺς νομίζεται καὶ πᾶσοφρα γυναίκα, καὶ γάσκουν οἱ Ρωμοῦνοι τῆς μετὰ τὰ σαγλά τῆς δράμα-
μὲ τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ λοιπὰ συγγράμματα, [τα, κι ἐπίγη κι ἡ σοφὴ Παρὲν μαζί της ἀ μιλίση καὶ τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῶν γυναικῶν νὰ λύση.

Ἄς ἔχη χάρι, Φασουλῆ, ποὺ τὴν στολίζει. Στέμμα καὶ σφύκι μὲς στὰς φλέβας τῆς τῆς Βασίλισσας αἷμα, ἀλλῶς εἰς τὰ ἔργα της, τὰ ἔμμετρος καὶ μὴ φαρμάκων θὰ εἶδιδετο εμετικῶν τιμῆ.

Φ. Καὶ δὲν τῆς φθάνει τάχα τὸ Στέμματος ἡ δόξα, μὰ καὶ τῆς λογιότητος τῆς κόλλησε ἡ λόξα.

Ποὺ ἡ δική μας, Περικιλῆ... τί Μεγαλειότητή!...

ποτὲ δὲν θέλει νὰ περᾶ σοφολογιωτάτη, ἀλλ' ἀρρώστους ἐπισκέπτεται εἰς τὰ Νοσοκομεία καὶ μῆτε λόξα ἔμμετρος τὴν πείραζε καμμία, καὶ μῆτε σάν ποιήτρια περίλυπος ρεμβάζει,

μόνο τοὺς στίχους τοῦ «Ρωμοῦ» καμμά φορὰ διαβά-
ῖ. Ἔτσι τὴν θέλω πάντοτε, Βασίλισσα 'στ' ἀλήθεια, [ζει.

χωρὶς νὰ γράφῃ δράματα καὶ τέτοια κολοκύθια, ἀλλ' ἐπειδὴ βαρύνομαι νὰ σὲ παραδαρῶν ἄλλοτ' ἐπιφυλάσσομαι τὰς δύο νὰ συγκρίνω.

Π. Ἀμ' τί σοὺ λέει, Φασουλῆ, κι ἡ ἄλλη προκομμένη, ἡ Βακαρέσκου δηλαδῆ, κι' αὐτὴ σφοδραμένη,

ποὺ τάχε ψήσει πρὸ καιροῦ μετὰ πολλῆς μανίας μαζὶ με τὸν Διάδοχον τῆς σαγλο-Ρουμανίας,

καὶ θὰ τὴν ἐνυμνεῖται ἡ ἐκεῖνος ἔμμανῆς ἂν δὲν ἐναντιώοντο οἱ ψωροευγενεῖς,

γιατὶ αὐτοὶ δὲν ἤθελαν τὸν Ὄρονό τοὺ βλαστάρη μίαν κυρία τῆς Αὐλῆς ὡς σύζυγον νὰ πάρῃ.

Φ. Μὰ τί σαγλό, βρε Περικιλῆ, τὸ κράτος τοῦ Καρόλου, τὴν Ρουμανίαν τὴν ἐχθρᾶν δὲν συμπαθᾷ καθόλου,

κι ἐκεῖνα τὰ ὀνόματα εἰς ἔσχα καὶ εἰς ἄνος, ὁ Ζαφειρέσκος δηλαδῆ καὶ ὁ Κογλεταῖνός...

Π. Ὁ Ζαφειρέσκος ἔφυγε;

Φ. Κι' ἐκεῖνος ἀπελπίσθη καὶ ἄρον ἄρον κατ' αὐτὰς θαρρῶ πῶς ἔξεκουμπίσθη,

ἡ δὲ κυρία, Περικιλῆ, τοὺ κόσμου τοῦ καλοῦ,

ποὺ σεβοῦνται καὶ λυγίζονται σάν πάμπαις τῶν γυαλοῦ κι' εἶναι γιὰ Πρέσβει μοναχὰ τὸ δυνατὸ τῶν φόρτε, θὰ ἔγουν ἕνα Πρεσβευτὴ λιγώτερο γιὰ κόρτε.

Π. Μὰ δὲν μοὺ λές, βρε Φασουλῆ, καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ, Φ. Διακοπὴ τῶν σχέσεων, ἀλλ' ἔμως εἰς εἰρήνη,

κι ἡ Ρουμανία κι ἡ Ἑλλάς, ἡ πρώταις φιλεγάδες, θὰ φαίνονται πὸς κάκχωσαν σάν θεοὶ Ἀρσασειάδες,

καὶ ὄλων τῶν Δυνάμεων θὰ κάρτερον τὴν κρίσι γωρὶς καμμίαν σύγκρουσιν, χωρὶς αἰμάτων χυτίν.

Κι ἂν δῶς ἡ Δύσις πρὸς ἡμᾶς τὸν Ἠσαυρῶν τὸ Ζάππα τότε κι' ἐμεῖς θὰ βάλωμε ἀνάποδα τὴν κάπα,

ἀλλ' ἂν ἀδικῶς, Περικιλῆ, δικάση πῶς ἀνήκει πρὸς τοὺς Ρωμοῦνους ἡ γνωστὴ τοῦ Ζάππα διαθήκη,

ἀμείσως θ' ἀπολώσωμεν τὰ πάντα καὶ θὰ θύσωμεν, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδῆ 'στ' αὐγά μας θὰ καθίσωμαι

κι' εἰρήν' ὄμιν θὰ σκούσωμεν πρὸς τοὺς συμπατριώταις κι' εὐθὺς θ' ἀνανεύσωμεν τὰς σχέσεις μας τὴν πρώτῃ

σάν πονηροὶ ποὺ εἴμεθα καὶ κάλτσαις τὸν διαδόλου, κι' ὁ Πρεσβευτῆμας στὴν Αὐλὴν θὰ πάη τὸν Καρόλου

καὶ πάλι 'στὴν πρωτεύουσιν θὰ δοῦμε φρέσκο φρέσκον τὸν Ὀλανέσκο, Περικιλῆ, καὶ κάθε Ζαφειρέσκο.

Βλέπει πῶς βῆμα μόνος σου ἀβύνατον νὰ κάμεις ἂν πρῶτα δὲν ἀποφανεθῶν ἡ σύμμαχοι Δυνάμεις,

ἡ Δύσις εἶναι σήμερον σοφὸς πραγματογνώμων καὶ καθεμίαν γνώμην τῆς τὴν θεωροῦμεν νόμον.

Κι' ἐγώ, καμμένε Περικιλῆ, νὰ δῆς τί θὰ σκαρῶσω ἂν τοῦ Φαλήρου μοὺ ριχτοῦν τὸ σπῆτι νὰ πληρῶσω

δὲν θὰ προστρέξω δι' αὐτὸ 'στοὺς νομικοὺς κατόπιν, ἀλλὰ χριτὴν καὶ δικαστὴν θὰ βάλω τὴν Εὐρώπη,

κι' ἂν μὲν εἰποῦν οἱ κύριοι Καποῖδῃ καὶ Καλνόκου πῶς πρέπει νὰ ἐξοφλήθων κεφάλαια καὶ τόχοι,

θὰ τὰ μετρήσω, Περικιλῆ, χωρὶς νὰ λείψῃ ὥρα, ἀλλοῶς θὰ ρίξω κανονιὰ, ποὺ θὰ τραντάξῃ ἡ χώρα.

Π. Βρε τί μοὺ λές;

Φ. Εἰς τὸ εἶξῃ δι' ὅλα τὰ συμβάντα 'σὸ δικαίον τὸ διεθνὲς θὰ καταφεύγω πάντα.

Π. Ἀλλὰ καὶ τὸ στηλάρη μου καὶ τοῦτο τὸ μαστιγῶν εἰς σὲ καὶ μόνον πάντοτε θὰ βρισκῇ καταφύγιον

κι' εἰς σχέσεις θάνα ὀμαλὰς μετ' τὴν δική σου ράχη καὶ στρώσῃ τὴν ὑγρίωμον νὰ φᾶς γερὸ μπερνατῆ.

Καὶ μὲς 'στοῦ Φασουλῆ τοῦ τσαλεπῆ Συμβούλων ἐποπτῶν ἐπιτροπῆ.

(Μὲ τῶν πολλῶν ἐπιτροπῶν τοῦ Δήμου κατ' αὐτὰς καὶ 'στὸ γνωστὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Φασουλῆ ἐμπήκη, ὃ δὲ ἐπιστῆς Φασουλῆς καὶ πρώτος φαφαλάς ἀμείσως πρὸς ὑποσχῆ φαμελικῆς ἐβήγκει).

Φ. Λοιπὸν καλῶς ἴδριστε, ὦ Συμβουλοὶ, κι' ἐγώ... μὲ ὅλη τὴν φαμίλια μου ἐβήγκα νὰ σὰς ἔω. Καταφρονεῖτε ἀληθῶς σὸν ἕνα κι' ἄλλον κόπον καὶ τρέχετε συζητῆρον 'στὰ σπῆτια τῶν ἀνθρώπων καὶ βλέπετε μετὰ 'σπουδῆς κι' ἐνδεδεγῶς μελέτης ἂν τὰς μεθέρω ἀμείλιον τῆς γιγνέσθαι διαίτης.

Κι' ἐγώ καὶ ἡ κυρία μου μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ μας προσφρονεῖμεν 'στον Δήμαρχον θερμὰς εὐχαριστήσαις, καὶ πάντα θὰ τὸν ἔγωμεν κι' ἐμεῖς μετ' ἑτὴν καρδίᾳ μας εἰ' ὅσα ἐκποισαν ἡ Κυρὰ τοῦ φροῖς.

Ἐν τούτοις μὲ τὸν Δήμαρχον θὰ ἔγωμεν καὶ σὰς εἰ' ὅσα καταθῆκατε φροντίδας περισσὰς ὑπὲρ τοῦ κατὰ Πινδαρον μεγάλου ποιεῖθρου κι' ἔμπρὸς σὰς φαίγει ἐντρομὸν τὸ φάσμα τοῦ ὀλίθρου.

'Όταν σὰς βλέπω πράγματι εἰ' ὅλα νὰ φροντίζετε καὶ μὲ καθοριότητος τὸν νοῦ σὰς νὰ σκοτιζέτε, ὅτ' ἀν κιντᾶω εὐγενεῖς Συμβούλων κωστωδιαῖς τοσοῦτων νὰ ὀσφραίνονται κατόικων εὐωδίας,